

❧ 2 ❧

O dva měsíce, tři dny a přibližně osm hodin později hodiny na krbové římse odbily poledne. Kapitán Rolfe, Pán pirátů, se opozdil. Pravda, Celaena se Samem zrovna tak, ovšem Rolfe k tomu neměl žádný důvod. Ne když už promarnili dvě hodiny. Ne když se měli setkat v *jeho* pracovně.

Krom toho to nebyla *její* chyba, že nedorazili včas. Nedokázala poroučet větrům a ti ustrašení námořníci plavbu do souostroví Mrtvých ostrovů nechtěli nijak uspěchat. Nechtěla ani pomyslet na to, kolik zlata musel Arobynn vydat, aby podplatil posádku, aby byla ochotná vypravit se daleko do vod ovládaných piráty. Jenomže Zátoka lebky se nacházela na ostrově, proto neměli stran dopravy příliš na výběr.

Celaena skrytá pod příliš dusným černým pláštěm, v tunice a ebenové masce vstala ze židle před stolem Pána pirátů. Jak se opovažoval nechávat ji čekat! Koneckonců přesně věděl, proč tu jsou.

V rukou pirátů našli smrt tři nájemní vrazi a Arobynn ji vyslal, aby byla jeho osobní dýkou a vymohla náhradu za ztráty, které cech vrahů utrpěl v důsledku jejich smrti, pokud možno ve zlatě.

„S každou minutou, kterou nás nutí čekat,“ pronesla Celaena k Samovi a maska její slova tlumila a zjemňovala, „mu k dluhu připočtu deset zlatek navíc.“

Sam, který svou pohlednou tvář neskrýval pod maskou, zkrčil ruce na hrudi a zamračil se. „Nic takového neuděláš. Arobynnův list je zapečetěný a tak to i zůstane.“

Ani jeden, ani druhý nebyli dvakrát nadšení, když Arobynn oznámil, že vyše Sama na Mrtvé ostrovy s Celaenou. Zvláště když Benovo tělo – které Celaena skutečně získala nazpět – neleželo v zemi ani dva měsíce. Bolest z jeho ztráty ještě zdaleka nepominula.

Její mentor jí sdělil, že Sam bude její ozbrojený doprovod, ovšem Celaena věděla, co jeho přítomnost znamená: Byl hlídacím psem. Ne že by se dopustila něčeho zlého, když se měla setkat s pánem erilejských pirátů. Byla to životní příležitost, přestože hornatý ostrůvek a polorozpadlý přístav na ni zatím velký dojem neudělaly.

Očekávala sídlo podobné Tvrzi vrahů, nebo alespoň starý opevněný hrad, avšak Pán pirátů si zabral celé horní poschodí dosti pochybného hostince. Stropy byly nízké, prkna na podlaze vrzala a Celaena v přeplněném pokoji, který jen násobil nesnesitelné horko panující na ostrovech, ve svém oděvu ronila vědra potu. To nepohodlí ale stálo za to: Když procházeli Zátokou lebky, kolemjdoucí se otáčeli při pohledu na ni a na její povlávající černý plášť, drahé oblečení a masku, které ji proměňovaly v přízračný stín. Trocha zastrašování nikdy neuškodila.

Celaena došla k dřevěnému stolu, zvedla z něj papír, který otočila v rukách navlečených v černých rukavicích, aby si ho mohla přečíst. Záznamy o počasí. Jak nudné.

„Co to vyvádíš?“

Celaena zvedla další papír. „Pokud se Jeho Pirátskost kvůli nám nehodlá obtěžovat s úklidem, nechápu, proč bych se nemohla podívat.“

„Bude tu každým okamžikem,“ sykl Sam. Celaena však pozvedla rozloženou mapu a prohlédla si tečky a značky lemující pobřeží světadílu. Pod mapou se zalesklo cosi malého a kulatého. Rychle ten předmět zastrčila do kapsy, než si toho Sam stihl všimnout.

„Bud' zticha,“ odvětila a otevřela zamřížovanou přihrádku ve zdi vedle stolu. „Díky těm rozvrzaným prknům ho uslyšíme na míli daleko.“ Přihrádka byla přeplněná smotanými svitky, pery,

nějakými těmi mincemi a stála tu lahev velice draze vyhlížející brandy. Celaena ji vytáhla a zavířila jantarově zabarvenou tekutinou ve slunečním světle, které dovnitř pronikalo malým oknem. „Nedáš si?“

„Ne,“ odsekl Sam, který se na židli napůl otočil ke dveřím. „Vrať ji zpátky. *Okamžitě.*“

Naklonila hlavu na stranu, naposledy zatočila lahvi a postavila ji zpět. Sam si povzdechl. Celaena se za maskou potměšile usmála.

„Jak se může nazývat pánem čehokoli,“ poznamenala, „když je tohle jeho pracovní.“

Sam polkl zděšený výkřik, když se Celaena svezla na obří křeslo za stolem a začala otevírat pirátovy účetní knihy a obracet jeho listiny. Jeho rukopis byl zhuštěný a téměř nečitelný. Podpis nebyl ničím víc než pár kličkami a ostrými čarami.

Netušila, co přesně hledá. Zlehka pozvedla obočí, když spatřila fialový navoněný list podepsaný kýmsi jménem Jacqueline. Opřela se v křesle, položila nohy na desku stolu a pustila se do čtení.

„U ďasa, Celaeno!“

Vytáhla obočí, ale uvědomila si, že on to gesto nevidí. Masky a oblečení byly nezbytným opatřením, jehož cílem bylo utajit její totožnost. Všichni Arobynnovi vrazi museli odpřísáhnout, že uchovají v tajnosti, kdo je zač – pod hrozbou nekonečných muk, které by skončily až smrtí.

Celaena si odfrkla, i když vydechnutí její kůži pod tou nenesitelnou maskou ještě víc ohřálo. Jediné, co svět o Celaeně Sardothien, Adarlanském zabijákoví, věděl, bylo to, že je to žena. A ona chtěla, aby při tom zůstalo. Copak by se jinak mohla procházet po širokých třídách Zlomuvalu nebo pronikat na velkolepé večírky, kde předstírala, že je cizí šlechtičnou? Ačkoli si přála, aby měl Rolfe možnost obdivovat její půvabnou tvář, musela uznat, že v přestrojení působí značně impozantně, zvláště když maska jejímu hlasu dodala zlovlně nakřáplý tón.

„Vrať se na židli.“ Sam sáhl pro meč, který mu ovšem scházel. Strážce u vchodu do hostince jim zbraně zabavily. Žádný ze

strážců si pochopitelně neuvědomoval, že Sam a Celaena jsou zbraněmi sami o sobě. Mohli by Rolfa stejně snadno zabít holýma rukama.

„Nebo se se mnou pustíš do křížku?“ Odhodila milostný dopis na stůl. „Mám takový pocit, že by to na naše nové známé neudělalo nejlepší dojem.“ Založila si ruce za hlavu a zadívala se na tyrkysové moře, jež bylo vidět za zchátralými budovami přístavního městečka v Zátocce lebky.

Sam vstal. „Prostě se vrať na místo.“

„Posledních deset dní jsem strávila na moři. Proč bych měla sedět na nepohodlné židli, když tohle křeslo daleko víc vyhovuje mému vkusu?“

Sam zavrčel. Než stihl něco říct, dveře se otevřely.

Sam ztuhl, ale Celaena pouze pokývla na pozdrav, když kapitán Rolfe, Pán pirátů, vešel do své pracovny.

„Jsem rád, že se tu cítíte jako doma.“ Vysoký tmavovlasý muž za sebou zavřel dveře. Odvážné gesto vzhledem k tomu, kdo čekal v jeho pracovně.

Celaena zůstala usazená v křesle. No, rozhodně nevypadal tak, jak si představovala. Nestávalo se často, že by ji něco překvapilo, ale... čekala někoho špinavějšího a daleko okázalejšího. Když uvážila, jaké příběhy slyšela o jeho divokých dobrodružstvích, měla potíž uvěřit, že tento muž – štíhlý, ovšem ne vychrtlý, dobře oblečený, avšak nikoli přehnaně, a podle všeho ještě ne třicetiletý – byl legendárním pirátem. Třeba i on tajil před nepřáteli svou pravou totožnost.

Sam se postavil a lehce sklonil hlavu. „Sam Cortland,“ řekl na pozdrav.

Rolfe mu podal ruku a Celaena sledovala jeho tetovanou dlaň a prsty, když sevřely Samovu širokou ruku. Ta mapa – byla to ona bájná mapa, kterou si nechal vytetovat na ruce a zaplatil za to svou duší. Mapa světových oceánů – mapa, která se měnila a ukazovala mu bouře, nepřátele... a poklady.

„Předpokládám, že v mém případě není třeba se představovat,“ prohodil Rolfe, když se k ní otočil.

„Ne.“ Celaena se opřela pohodlněji v jeho křesle. „Předpokládám, že ne.“

Rolf se zasmál pod fousy a na snědé tváři se mu objevil pokrivený úsměv. Přistoupil k přihrádce a dopřál Celaeně příležitost lépe si ho prohlédnout. Měl široká ramena, hlavu držel zpřímá a jeho pohyby měly nenucenou eleganci, která vycházela z vědomí, že zde má veškerou moc ve svých rukou. Také neměl meč. Další odvážné gesto. A přitom moudré, protože by jeho ostří mohli snadno využít proti němu.

„Brandy?“ nabídl jim.

„Ne, děkuji,“ odpověděl Sam. Celaena cítila, jak ji provrtává pohledem a snaží se ji přimět, ať sundá nohy z Rolfova stolu.

„Pochybuji, že by ses s tou maskou vůbec mohla napít,“ pronesl zamýšleně Rolf. Nalil si brandy a dlouze se napil. „Takhle oblečená se uvaříš.“

Celaena spustila nohy na zem, přejela prsty po zaoblené hraně stolu a protáhla si ruce. „Jsem na to zvyklá.“

Rolf se znovu napil a na okamžik se na ni zadíval přes okraj sklenice. Jeho oči měly fascinující odstín mořské zeleně jasné jako voda jen o několik ulic dál. Sklonil sklenici a došel ke straně stolu. „Nevím, jak k podobným věcem přistupujete na severu, ale tady u nás jsme radši, když víme, s kým jednáme.“

Celaena posměšně zvedla hlavu. „Sám jsi řekl, že v mém případě není třeba se představovat. A pokud jde o privilegium spatřit mou krásnou tvář, obávám se, že to je dopřáno jen hrstce mužů.“

Rolfovy potetované prsty prudce sevřely sklenici. „Vypadni z mého křesla.“

Sam na protější straně místnosti ztuhl. Celaena si opět prohlédla listiny na Rolfově stole. Mlaskla jazykem a zavrtěla hlavou. „Opravdu by sis měl uklidit ten nepořádek.“

Ucítila, jak ji pirát popadl za rameno, a než se jeho prsty stihly dotknout jejího černého vlněného pláště, už byla na nohou. Pán pirátů byl o dobrou hlavu vyšší než ona.

„Na tvém místě bych to nedělala,“ broukla sladce.

Rolfovy oči se vyzývavě zaleskly. „Jsi v *mém* městě a na *mém* ostrově.“ Cítila v obličejí jeho dech. „Nemáš nárok mi rozkazovat.“

Sam si odkašlal, ale Celaena nespouštěla zrak z pirátovy tváře. Jeho oči si zkoumavě měřily temnotu pod kápí jejího pláště – hladkou černou masku a stíny, jež dokonale skrývaly její rysy.

„Celaeno,“ ozval se Sam varovně a znovu si odkašlal.

„Dobrá.“ Hlasitě si povzdechla a obešla Rolfa, jako by nebyl nic než kus nábytku, který jí stojí v cestě. Usedla na židli vedle Sama a ten ji sjel tak planoucím pohledem, že by rozpustil celé Ledové pustiny.

Cítila, že Rolfe pozoruje každý její pohyb, pak si však jen upravil klopý haleny v barvě púlnoční modři a posadil se. Rozhostilo se ticho narušované pouze křikem racků kroužících nad městem a halasem pirátů, kteří na sebe volali na špinavých ulicích.

„Nuže?“ řekl Rolfe a opřel se lokty o stůl.

Sam na ni vrhl krátký pohled. Byla na řadě.

„Velmi dobře víš, proč jsme zde,“ odvětila. „Ale možná ti brandy stoupla do hlavy. Mám ti osvěžit paměť?“

Rolfe jí rukou se zeleným, modrým a černým tetováním pokynul, ať pokračuje, jako kdyby byl králem na trůně naslouchajícím stížnostem chátřů. *Zmetek*.

„V Přístavu zvonů byly nalezeny mrtvoly tří vrahů z našeho cechu. Jediný, který přežil, nám řekl, že na ně zaútočili piráti.“ Natáhla ruku přes opěradlo židle. „*Tvoji* piráti.“

„A jak ten přeživší šťastlivec zjistil, že to byli *moji* piráti?“

Pokřčila rameny. „Možná je prozradila tetování.“ Všichni Rolfovi muži měli na zápěstí vytetovaný motiv barevné ruky.

Rolfe otevřel zásuvku stolu, vytáhl z ní nějaký papír a přečetl jeho obsah. „Jakmile jsem se doslechl, že by mě z toho Arobynn Hamel mohl vinit,“ vysvětlil jim, „nechal jsem si od správce loděnice v Přístavu zvonů zaslat tyto záznamy. Zdá se, že k tomu případu došlo ve tři hodiny ráno v přístavišti.“

Tentokrát odpověděl Sam: „To souhlasí.“

Rolfe položil papír a pozvedl oči k nebi. „Takže pokud byly tři hodiny ráno a stalo se to v přístavišti – kde, jak jistě víte, nejsou žádné pouliční lampy,“ to Celaena nevěděla, „*jak* ten váš vrah rozpoznal všechna jejich tetování?“

Celaena se pod maskou zamračila. „Protože se to událo před třemi týdny – za úplňku.“

„Jistě, ale jsme teprve na počátku jara. Dokonce i v Přístavu zvonů jsou noci dosud chladné. Pokud moji muži nechodili po městě bez kabátů, není možné, aby...“

„Tak dost,“ zarazila ho Celaena. „Hádám, že na tom papíře stojí deset různých chabých výmluv, kterými budeš své muže zkoušet omluvit.“ Rázně zvedla ze země vak a vytáhla z něj dva zapečetěné listy. „Pro tebe,“ řekla a hodila mu je na stůl. „Od našeho mistra.“

Rolfovi zacukal v koutcích úst úsměv, ale přitáhl si listiny k sobě a prohlédl si pečeť. „Překvapuje mě, že si s nimi nikdo nehrál.“ V očích se mu mihl uličnický záblesk. Celaena cítila, jak ze Sama přímo číší zadostiučnění.

Rolfe dvěma hbitými pohyby zápěstí otevřel obě obálky nožem na dopisy, který nějak unikl Celaenině pozornosti. Jak ho mohla přehlédnout? Taková hloupá chyba.

Během chvíle ticha, kdy si Rolfe pročetl dopisy, bylo jedinou jeho reakcí občasně poklepání prsty na desku stolu. Celaena se zalykala horkem a po zádech jí stékal pot. Měli se tu zdržet tři dny – dost dlouho na to, aby Rolfe obstaral peníze, jež jim dlužil. Což podle toho, jak se pirát čím dál víc mračil, musela být nezanedbatelná suma.

Když Rolfe dočetl, dlouze si povzdechl a urovnal listy.

„Váš mistr má vysoké požadavky,“ poznamenal a přelétl pohledem z Celaeny k Samovi. „Ovšem jeho podmínky jsou čestné. Možná jste si měli ten dopis přečíst, než jste mě a mé muže začali osočovat. Za ty mrtvé vrahy nebude vyplacena žádná náhrada. Váš mistr souhlasí s tím, že za jejich smrt ani v nejmenším nenesu vinu. Podle všeho má přece jen zdravý rozum.“

Celaena potlačila nutkání naklonit se vpřed. Pokud Arobynn

nepožadoval náhradu za smrt těch vrahů, co tu tedy dělali? Tváře jí hořely. Musela vypadat jako blázen. Jestli se Sam třeba jen pousměje...

Rolfé znovu poklepal prsty a prohrábl si po ramena dlouhé tmavé vlasy. „Co se týče obchodní smlouvy, kterou nastínil... Řeknu svému účetnímu, aby sepsal nezbytné poplatky, ale musíte Arobynnovi vyřídit, že se ziskem může počítat až při druhém, možná spíš třetím nákladu. A pokud proti tomu má výhrady, může sem připlout a sdělit mi je.“

Celaena byla pojednou vděčná za to, že má masku. Zdálo se, že sem byli vysláni kvůli nějaké obchodní investici. Sam kývl na Rolfa – jako kdyby přesně věděl, o čem Pán pirátů mluví. „Kdy má Arobynn očekávat první náklad?“ zeptal se.

Rolfé strčil Arobynnovy dopisy spěšně do zásuvky a uzamkl ji. „Otroci tu budou za dva dny – den nato budou připraveni odplout. Dokonce vám zapůjčím loď, takže můžete té své rozklepané posádce vyřídit, že pokud je to potěší, mohou se dnes v noci vydat nazpět do Zlomuvalu.“

Celaena na něj nevěřicně hleděla. Arobynn je sem vyslal pro... *otroky*? Jak mohl klesnout do takové špíny? A k tomu jí říct, že ji vysílá do Zátoky lebky kvůli jisté záležitosti, když ve skutečnosti šlo o *toto*... Cítila, jak zlostí roztahuje chřípí. Sam o té dohodě věděl, jenže se jaksi pozapomněl zmínit o pravém důvodu jejich návštěvy – během celých deseti dní, které strávili na moři. Jakmile s ním bude o samotě, postará se, aby toho litoval. Ale prozatím nemohla Rolfovi dovolit, aby odhalil její nevědomost.

„Snaž se to nezapackat,“ varovala Celaena Pána pirátů. „Příliš Arobynna nepotěšíš, když všechno nedopadne, jak má.“

Rolfé se tiše zasmál. „Máš mé slovo, že vše proběhne podle plánu. Neříkají mi Pán pirátů pro nic za nic.“

Naklonila se vpřed a ztlumila hlas do nevzrušeného tónu obchodního společníka, který má starost o svou investici. „Jak dlouho jsi zapojený do obchodu s otroky?“ Nemohlo to být dlouho. Adarlan začal otroky zajímat a prodávat před dvěma

roky – většina z nich byli váleční zajatci z území, která se opovážila vzbouřit proti dobyvatelům. Mnoho z nich pocházelo z Eyllwe, ale vyskytovali se mezi nimi také vězni z Melisande a Slatiny či z odlehlého kmenu v pohoří Bílého tesáku. Většina otroků končila v Calaculle nebo Endovieru, největších pracovních táborech na světadíle, které měly hrůznou pověst. Tam měli těžit sůl a vzácné kovy. Čím dál více otroků však mířilo do domácností adarlanských šlechticů. Skutečnost, že Arobynn uzavřel takovou špinavou obchodní dohodu zavánějící černým trhem... Zkazil by tím pověst celého cechu vrahů.

„Věř mi,“ pokračoval Rolfe a zkrřížil ruce na hrudi, „mám dost zkušeností. Měla by sis spíš dělat starosti ohledně svého mistra. Investice do obchodu s otroky přináší jistý výnos, ale může vyžadovat více financí, než by se mu mohlo zamlouvat, pokud si nepřeje, aby se o jeho obchodování doslechli nesprávní lidé.“

Celaeně se obrátil žaludek, ale co nejlépe předstírala nezájem. „Arobynn je protřelý obchodník. Dodej zboží a on ho promění ve zlatý důl,“ odpověděla.

„V jeho vlastním zájmu doufám, že to je pravda. Nehodlám dávat svou reputaci všanc pro nic.“ Rolfe vstal a Celaena a Sam následovali jeho příklad. „Zítřka vám ty listiny vrátím podepsané. A mezitím...“ Ukázal ke dveřím. „Mám pro vás připraveny dva pokoje.“

„Stačí nám jeden,“ přerušila ho Celaena.

Rolfe výmluvně povytáhl obočí.

Pod maskou se jí rozhořely tváře a Sam spolkl smích. „Jeden pokoj se *dvěma* postelemi.“

Rolfe se uchechtl, přešel ke dveřím a otevřel je pro ně. „Jak si přeješ. Nechám pro vás připravit také koupel.“ Celaena a Sam ho následovali do úzké setmělé chodby. „Oběma by vám prospěla,“ dodal s úšklebkem.

Stálo ji veškeré sebeovládání, aby mu nevrázila pěst pod pás.